

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΟΤΑΦΙΤΙΚΗΝ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΑ.

Εἰς τό πρόσωπον τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου καί τῆς Μητρός αὐτοῦ αὐτοκρατείας Ἀγίας Ἑλένης ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει τούς ἁγίους ἰσαποστόλους καί θεοστέπτους βασιλεῖς.

Τοῦτο συμβαίνει, διότι οὗτοι ἠσπάσθησαν τόν χριστιανισμόν, ἔπαυσαν τήν ἐπί τρεῖς αἰῶνας ἀπηνῆ καταδίωξιν αὐτοῦ καί ἐπέτρεψαν τήν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν αὐτοῦ ὑπό τῶν χριστιανῶν διά τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάνων, τό 312 μ.Χ.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀγίων Τόπων, ἔχει ἔτι ἰδιαίτερον λόγον τιμῆς τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, καθ' ὅτι οὗτοι ἀνέδειξαν τούς ἄχρι τότε, λόγω τῆς εἰδωλολατρίας, ἀφανεῖς Ἀγίους Τόπους καί ἀνήγειραν τούς μεγαλοπρεπεῖς Ναούς τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱεροσόλυμα καί τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ καί ἄλλους ἀνά τούς ἁγίους Τόπους.

Ἡ φρουρός τῶν Ἀγίων Τόπων τούτων, Ἀγιοταφίτικῆ Ἀδελφότης, σεμνύνεται νά ἔχη τόν μοναστηριακόν Ναόν αὐτῆς ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων τούτων ἐνδόξων βασιλέων καί ἰσαποστόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Ἡ ἐορτή αὐτῶν ἐωρτάσθη εἰς τόν προσκείμενον εἰς τόν Πανάγιον Τάφον ναόν αὐτῶν μετ' ἰδιαιτέρας λαμπρότητος καί τάξεως ὑπό τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, τήν Πέμπτην 21^ν Μαΐου /3^ν Ἰουνίου 2010.

Ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ'.

Μετά τόν Ἑσπερινόν ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Πατέρες ἐκάθισαν εἰς τό ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ τούτου ἡντρεπισμένον προαύλιον αὐτοῦ καί κατά τό εἰωθός μετέλαβον κολλύβων, οἶνου καί ἄρτου.

Τήν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς ὁ Μακαριώτατος μετά τήν χοροστασίαν εἰς τόν Ὅρθρον, προεξῆρξεν ὡς λειτουργός τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων αὐτῶν ἱερέων, μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Μετά τήν λαμπράν καί κατανυκτικήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐνδεδυμένος πλήρη στολήν, συνοδευόμενος ὑπό πάντων τῶν λειτουργῶν ἱερέων, τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καί ἱερέων κατηνύθη ἐν πομπῇ ψαλλόντων πρός τό Πατριαρχεῖον.

Κατά τήν ἔξοδον ἀπό τοῦ Κεντρικοῦ Μοναστηρίου πρός τό Πατριαρχεῖον ἐδίδετο εἰς πάντας ἀπό τήν ὑπεύθυνον τοῦ ἄρτοποιείου Γερόντισσαν Σεραφεῖμαν καί τόν ἱεροδιάκονον π. Παΐσιον τό παραδοσιακόν ἄρτίδιον εὐλογίας. Κατά τήν διάρκειαν τῆς δεξιώσεως ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προσεφώνησε τούς ἐορταστάς ὡς ἔπεται:

«Σέλας φαεινότατον, κομήτης ἐσπερώτατος, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν θεότητος

μετοχετευθείς, ἤχθης ἀγιάσαι λαόν καί πόλιν· και τύπον Σταυροῦ ἐν οὐρανῷ κατοπεύσας, ἤκουσας ἐκεῖθεν: «Ἐν τούτῳ νίκα τούς ἐχθρούς σου». Ὅθεν δεξάμενος τήν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος, ἱερεύς τέ χρισθεῖς καί βασιλεύς ἐλαίῳ, ἐστήριξας τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, Ὁρθοδόξων βασιλέων πατήρ, οὗ καί ἡ λάρναξ ἰάσεις βρῦει. Κωνσταντῖνε ἰσαπόστολε, πρέσβευε ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν», (Δόξα, Ἦχος πλ. δ').

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἰδιαιτέρως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐορτάζει καί πανηγυρίζει σήμερον τήν σεπτήν μνήμην τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγάλων θεοστέπων καί ἰσαποστόλων, Κωνσταντίνου καί Ἑλένης.

Ὅντως, οἱ Ἅγιοι Κωνσταντῖνος καί Ἑλένη ἀνεδείχθησαν θεόστεποι καί ἰσαπόστολοι, ὅπως διακηρύσσει ὁ Συναξαριστής τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί διερωτώμεθα, διατί ἀπεδόθη τόσον μεγάλη καί ὑψίστη τιμή εἰς τούς ἁγίους τούτους Ρωμαίους Αὐτοκράτορας.

Διότι, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας, οὔτοι ἐδέχθησαν τήν γνῶσιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δηλονότι τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ μέν μακαρία Ἑλένη ἐδέχθη τόν ἁγιασμόν ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, ἐκ τῆς ὁποίας ἐκαρποφόρησε τῶν Χριστιανῶν ἡ χαρά καί τῶν Ρωμαίων ἡ δόξα, ὁ πλοῦτος καί ὑπέρμαχος τῶν ὀρφανῶν καί χηρῶν, ἡ σκέπη ταπεινῶν καί ἀπόρων, θλίψεων ἀνόρθωσις καί τῶν αἰχμαλώτων ἡ ἀνάρρυσις.

Ὁ δέ Κωνσταντῖνος πρῶτος ἔλαβε τό σκήπτρον τῆς βασιλείας τῶν Χριστιανῶν, χριθεῖς οὐχί ὑπό ἀνθρώπων, ἀλλά παρ' Αὐτοῦ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ, ἱερεύς τέ καί βασιλεύς.

Καί πῶς οὗτος ἐχρίσθη ἱερεύς καί βασιλεύς παρά Θεοῦ; Ἀφ' ἐνός μέν διὰ τῆς φανερώσεως ἐν οὐρανῷ τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἀφ' ἑτέρου δέ διὰ τῆς θείας φωνῆς, τήν ὁποίαν ἤκουσεν ἐκεῖθεν λέγουσα αὐτῷ, «ἐν τούτῳ νίκα τούς ἐχθρούς σου».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ἀναδεικνύεται, ὡς ἄλλος Παῦλος, σκεῦος ἐκλογῆς τοῦ Θεοῦ. Καί ὁ μέν Παῦλος γίνεται κῆρυξ τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὁ δέ Κωνσταντῖνος γίνεται ὁ ἐδραιωτής τῆς προτυπώσεως τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπὶ γῆς πολιτεύματος τῆς οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας γενικώτερον· καί τοῦ πολιτεύματος τῆς καθ' ἡμᾶς (τῆς κατ' ἀνατολάς) Ἐκκλησίας, δηλονότι τῆς Ρωμιοσύνης εἰδικώτερον.

Καί λέγομεν τοῦτο, διότι διὰ τῆς ὑπό τοῦ Μ. Κωνσταντίνου συγκλήσεως τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῷ 325 τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας τεθεμελιώται ἡ Ρωμιοσύνη. Τουτέστιν ἡ ἀσύγχυτος σύζευξις τοῦ πολιτισμικοῦ μεγέθους τοῦ ἑλληνος λόγου καί τοῦ σωτηριώδους εὐαγγελικοῦ κηρύγματος τοῦ σεσαρκωμένου Λόγου, τοῦ Χριστοῦ.

Χαρακτηριστικόν τοῦ πολιτεύματος τῆς ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας καί ἐν προκειμένῳ τῆς Ρωμιοσύνης εἶναι τό ἀποστολικόν κήρυγμα τοῦ σοφωτάτου Παύλου, λέγοντος ὅτι «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἕλλην», (Γαλ. 3,28). Ἡ Χριστιανική Ὁρθόδοξος Ρωμιοσύνη, μέ ἄλλα λόγια, ὡς τό νέον πολίτευμα τό ὑπό τοῦ Μεγάλου

Κωνσταντίνου θεσπισθέν, αναγνωρίζει ως πολίτας αὐτοῦ τούς πιστούς φίλους τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι μόνο.

Ἰδού ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διατί ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος σύν τῇ μητρί αὐτοῦ, ἀνακηρύσσονται θεόστεπτοι καί ἰσαπόστολοι· ἐπί πλέον δέ κατατάσσονται εἰς τήν χορείαν τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφ. 12,23).

Ἡ ἀλιευτική καί ἄδολος πίστις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου εἰς τήν δύναμιν τοῦ τύπου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Σταυροῦ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ἐπιφέρει τόν ἐγκαινιασμόν τῆς καινῆς τῆς νέας ἐν Χριστῷ ἐποχῆς.

Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς καινῆς ἐν Χριστῷ ἐποχῆς, τῆς ὑπό τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐγκαινιασθείσης ὡς φρονήματος καί τρόπου ζωῆς, ἀντιμάχεται καί ἀντιστρατεύεται λυσσῶδῶς καί μανιῶδῶς ἡ ἐποχή τῆς παγκοσμιοποιήσεως, δηλαδή ἡ ἐποχή «τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου κατά τόν θεῖον Παῦλον» (Ἐφ. 6,12).

Χρεωστικῶς λοιπόν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία μετὰ τῆς Γερραῶς Ἀγιοταφίτικῆς αὐτῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ εὐσεβοῦς χριστεπωνύμου αὐτῆς πληρώματος μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ ψάλλει κράζουσα: «Χαίροις, Κωνσταντῖνε πάνσοφε, Ὁρθοδοξίας πηγῇ, ἡ ποτίζουσα πάντοτε, τοῖς γλυκέσι νάμασι, τήν ὑφήλιον ἄπασαν. Χαίροις, ἡ ῥίζα, ἐξ ἧς ἐβλάστησε καρπός ὁ τρέφων τήν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ. Χαίροις, τό καύχημα, τῶν Πατέρων ἔνδοξε, Χριστιανῶν, βασιλέων πρώτιστε. Χαῖρε, χαρά τῶν πιστῶν». Σύν μητρί θεόφρονι Ἑλένῃ ἰκέτευε Χριστῷ τῷ θεῷ καί παμβασιλεῖ ὑπέρ εἰρήνης τῆς Ἀγίας Γῆς καί προστασίας τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλὴμ καί ὑπέρ πάντων τῶν τήν μνήμην σου τελούντων πιστῶς. Ἀμήν».

Μετά τήν δεξίωσιν εἰς τό Πατριαρχεῖον οἱ προσκυνηταί ἡσπάσθησαν τήν χεῖρα τοῦ Μακαριωτάτου, ἀκολούθως δέ οἱ Ἀγιοταφῖται Πατέρες μετέσχον εἰς τήν νηστήσιμον ἐόρτιον μοναστηριακὴν αὐτῶν τράπεζαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder